

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ALPHONS DAUDET

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΠΑΠΑ-ΜΙΓΚΟΥΕΛ

Ο Άλφονσός Ντωντι.

γύριζαν απότομοι βράχοι του βοιούδ του βοιούδ...

Ήταν αλλόκοτη και επιβλητική η πρόχειρη εκείνη λειτουργία...

Γύρω του μαζεμένα τα παλληκάρια του, ντυμένα με τη βασιλική στρατιωτική στολή...

Όταν τελείωσε λοιπόν η λειτουργία, φέρανε στον παπα-Μιγκουέλ...

Ήσαν όλοι γλωσσισμένοι απ' την τρομάρα τους, κίτταζαν σαν θαμπωμένοι τη σκληρή, άσκητική μορφή του πολεμιστή παπά...

— Ποιά τύχη άραγε μάς περιμένει απ' τον άκουσθήσιμο και σκληρομύτη αυτών παπά;

Κι όμως, κάτι σαν θαύμα, κάτι τó ανεξήγητο και γεμάτο μυστήριο είχε συμβεί, κι είχε αλλάξει μονομιάς την άμειλικτη έκφραση του παπα-Μιγκουέλ...

Ναι... Φανόταν αλλοιώτικος σήμερα ο τρομερός παπάς. Ο Μιγκουέλ είπε στον πανηγυριάρχη να μαζέψει απ' την Άγία Τράπεζα τα ιερά σκεύη...

Όσαν όλοι τους ξεθεωμένοι απ' την ολόσημη χτεσινή μάχη κι απ' την ολόνηχτη λαχτάρα για την τύχη που θα τους έβρισκε προύποφ...

— Ζήτω ο Θεός... κι' ο βασιλιάς, παιδιά μου!... τους φώναζε χαρούμενα ο αιδεσιμώτατος παπα-Μιγκουέλ...

κεφάλι σας τα πρόστυχα αυτά τα δημοκρατικά κασκέτα!...

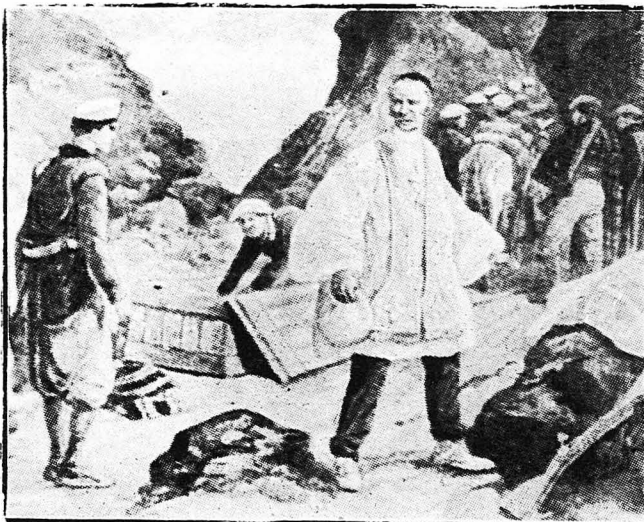
Δέν πρόλαβε να τελειώσει τη φράση του ο παπα-Μιγκουέλ κι' όλα τα κασκέτα βοεθήζανε κατάχαμα...

— Δώστε τους γρηγορά να φάνε... φώναζε με ευθαγή φωνή ο καλός παπα-Μιγκουέλ...

Και με την άστραπη στα μάτια και την Άγάπη στην καρδιά, ο φοβερός παπάς παρακολουθούσε τους ξετρολλιαμένους απ' τη χαρά τους...

Ήταν ένας από τους αχμάλωτους... Στεκόταν με πόδι σταθερό στο χώμα και με κεφάλι περιήγανα σιγμένο προς τα πίσω...

Ζάρωσε τα φρύδια ο παπα-Μιγκουέλ, σαν κάτι γάννοιωσε μέσα στην ψυχή του...

— Τι θέλεις εσύ που στέκεσαι σαν την κολώνα; ρώτησε ο παπα-Μιγκουέλ.

— Τι θέλεις εσύ που στέκεσαι σαν την κολώνα;

— Τιποτα, παπά μου... Περιμένω ν' άποφασίσης και για μένα...

— Αποφάσισα για εμένα ό τι και για τους άλλους... Δέν φώναξα όνοματα...

— Οι άλλοι είνε προδότες της ιδέας μας, άνανδροι και παληάνθρωποι...

— Η φωνή του νέου ήταν άτρουσι και σταθερή, κι' ο παπα-Μιγκουέλ τινάχτηκε από την ταραχή του...

— Τόνο Βινιάλ... — Ποιδ είνε τó χωριό σου; — Είμα απ' τó Ποουθέντρο... — Τι ήλικίας είσαι;

— Δεκαεφτά χρονών... Κόνησε με θλίψη το κεφάλι του ο παπα-Μιγκουέλ και ξαναρώτησε τον νεαρό:

— Δέν έχει άνδρες ή Δημοκρατία σου για να στρατολογήση, παρ ό ξεέπεσε τώρα και στá παιδαρέλια;

— Δέν με στρατολόγησαν, παπά μου... Πήγα μονάχος μου εθελοντής...

Και ξεστομίζοντας αυτά τα λόγια τó παιδάριο εκείνο, στύλωσε τó κορμί του πού περφηγανα άκόμη... Μιά πάλι γινόταν τώρα στην ψυχή του πολεμιστή και γεμάτου φανατισμού παπα-Μιγκουέλ.

— Θέλεις λοιπόν, παιδί μου, να πεθάνης; Ξαναρώτησε τó νέο με λαχτάρα...

— Έκατo φορές, παπά μου, κι' όχι μιά!... Στάχτη να γίνετε όλοι σας, κι' εσείς κι' ο βασιλιάς σας!...

Τό αίμα τού καπετάν Μιγκουέλ κόχλασε στις φλέβες του. Κίτταξε με λύσσα, μα και με θλίψη άνειπτη, τó λεβέντικο κορμί τού αχμάλωτου και τó πανώρη του, τó παιδικό κεφάλι...

— Καλά, παιδί μου, τότε... Μιά πού τó θέλεις, θά φονάξω τó άπόσπασμα για να σε μουσκέτηρην... Μήπως θέλεις όμως να μου ζητήσης καμιά χωρι στενή, πριν να πεθάνης; Θέλεις να φάς; Νά πής;...

— Τιποτα, παπά μου, εξόν απ' την εύγή σου... Με κάνανε τά

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

«Ο βασιλεύς στά λουτρά του Αϊξ. Με το λεωφορείο. Το λάθος της κυρίας. — Θεέ μου, τι έκαμα!...» Ο βασιλεύς έπερβάνει... Οι μοναχικοί περιπάτοι του βασιλέως. Πώς τον πυρεδύλεσε ένας φρουρός. Τα δώρα του βασιλέως. Κρασί 125 χρόνων. Η εσχγή του Κυπρίου έμπόρου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Όσας ο βασιλεύς Κωνσταντίνος περνούσε το καλοκαίρι του στη γνωστή λουτρόπολι Αϊξ, φρόντιζε ν' άποφείγη τις διάφορες ένοχλητικές διατιπίσεις και νά ξη έλευθερα και άνετα.

Περκερμέναι, επί παραδείγματι, νά πάη άπ' το ξενοδοχείο που ήδαμεν στο καίσι και νά γυρίσει, χρησιμοποιήσους το λεωφορείο του ξενοδοχείου, ός νά ήτο ο άλυότερος τόν θνητόν.

Μιά μέρα, καθώς πήγαινε νά μπη στο λεωφορείο, μια ξένη κυρία τον έπυρεβε, μπήκε μέσα σ' αυτό πρώτη και ξεκτύθηκε αναπαυτικότατα σ' ένα κάθισμα. Κάτωσ ίστηρέτης του ξενοδοχείου ήθέλησε τότε νά τρέξη και νά την παρακαλέσει νά κατέβη, άλλ' ο βασιλεύς τόν ήμποδισε :

— Αήψτε την κυρία νά μείνη, του ήλπε. Δέν με παραίσει κατέβη.

Σέ λίγο, όταν το λεωφορείο ξεκίνησε, ή κυρία, άκούγοντας το όδηγο νά όνομάξη τόν άντικεινόν της Μεγαλειότατο, κατύλαβε το λάθος της και καταπαράτησε.

— Τι έκαμα, Θεέ μου, τι έκαμα! άρρηξε νά φωνάξη. Σταμάτησε, άμαξά! Σταμάτησε...

Ο Κωνσταντίνος όμως έσπευσε νά την καθύρη χύσει. Λέγοντας της χαμογελάσά :

— Για τ' όνομα του Θεού, κυρία! Τι πάθατε; Μη φοβάστε. Ένας βασιλεύς δέν είνε καμιά... πανούκλα!... *

Κατά τόν πόλεμο του 1912—13, ο Κωνσταντίνος έβγαινε πολλές φορές άπ' το πατιηγείο και περιεπλανάτο εις τα περίξ όλομόναχοσ, βέβαιος ότι δέν εχαι νά διατρήξη κανένα κίνδυνο. Οι περιπάτοι αυτοί του άφρασαν υπερβολικά και συχνά άπειμακρύνετο άνετά άνάμεσα στους άφρούς.

Μιά φορά έν τούτοις, ο βασιλεύς διέτρηξε σοβαρότατο κίνδυνο. Ένώ περνούσε δηλαδή μπύρος από κάποιο φρουρό, ο όποιος τόν διαταξε νά σταματήσει, άπέφυγε, ίσως από άφηρημάδα, νά ύπακούσει.

Ο στρατιώτης όμως, μη ξέροντας ποιόν ειχε άπέναντί του, τόν πυροδύλησε. Η σφαίρα τούτησε τόν μαύου του βασιλέως, χωρίς νά τόν τραυματίσει.

Κι' έπειδή ο Κωνσταντίνος έταμύωσε τη στρατιωτική πειθαρχία, κύλεσε την άλλη μέρα τόν στρατιώτη αυτόν και τόν άντάμεινε βασιλικά για την έκτέλεσι του καθήκοντός του. *

Μεταξύ τών πολυμαθήμων δώρων που λάβημεν ο Κωνσταντίνος από παντού, τόν ειχαρίστησε έξαιρετικά κατά το 1914 το δώρο ενός έμπόρου από την Κύπρο. Ο Κύπριος αυτός έμπορος έσπεισε στον βασιλέα μερικάς μπυτίλιες ντόπιου κρασιού, ηλικίας 125 ετών.

Το κρασί αυτό βρισκόταν σ' ένα ύπόγειο του νησιού από τή 1789. Κατά το έτος 1821 όμως, όταν ξεκύσασε ή Έλληνική Έπανástasi, και μεταξύ τών άλλων μερών κατεστάλη και στην Κύπρο, ή μπυτίλιες με το ποτρή κρασί ξεκύστησαν πάνω στη φαιαρία σ' ένα ύπόγειο και σκεπάστησαν μ' άλλα άχρηστα πράγματα.

Πέραςαν έτσι χρόνια και χρόνια, ένας αιώνας δηλαδή και περισσότερο, ώπου μια μέρα ο νεωκόρης τών ύπογειου τις άνεκάλεσε ξεφανα και τις έσπεισε στον βασιλέα τόν Έλληνα με την εξής εσχγή :

«Έύχομαι, Μεγαλειότατε, όπως το κρασί αυτό φέρει και σε Σας την ίδια επιθυμία πουύφερε και στο Σουλτάνο Σελήμ».

Ός γνωστόν, ή αιτία για την οποία κατελήθη ή Κύπρος από τόν σουλτάνο Σελήμ, ήταν το περίφημο κρασί της. Ο σουλτάνος αυτός δοκίμασε το ύπεροχο Κυπριώτικο κρασί και το βοήξε έξαιρετικά όφρα. Έσπευσε λοιτόν νά καταλάβη το νησί.

Το ιστορικό αυτό γεγονός ύπονοούσε διά της εσχής του στον βασιλέα ο φιλόπατρις και γενναϊόδορος Κύπριος.

γονικά μου καλό Χριστιανό και θέλω νά με ξομολογήσης!... Θέλω νά πάω στο Θεό. Έχει ψηλά, άρου με μεταλάβεις πρώτα...»

— Γονάτισε, παιδί μου, και σάψε λιγάκι χαμηλά το άγύριστο κεφάλι σου. Ο Θεός νά συγχωρήση την ψυχή μου, γι' αυτό που τρέφεται νά κάνω, μη ή θρησκεία θέλει άμα για νά στερεύσει. Θρησκεία δέ και Βασιλεύς είνε άχώριστα τά δυό τους, στον όμορφο τόν τόπο μας. Στη βασισιομένη Έσπαινια μας...

Φόρεσε πάμ με βοικρωμένα μάτια τά ίερα τόν άμμα και παίρνοντας το Εύχολόγιο στα χέρια του, κομψοτύπισε με τρεμουλιάρικη φωνή, μια επικύθεσι εσχγή στον σκαμμένο εύλαβικά μπροστά του νεαρόν αζμάλωτο.

Μα κείνη τη στιγμή άκούστηκε γοργό και μαλασμένο τρυφερό και τά στήμένα όλόγωνα στους βράχους καραούλια σπύριξαν τόν κίνδυνοσ πολλές φορές συνέχεια. Κατύλαβε ο παπά-Μιχαήλ πως γύρω άπ' το λημέρι του τού στήσαν μπύλοσ οι Δημοκρατικοί και κάναν τώρα έφορο νά τόν ξεκάνουν Ξαφνια.

Τινάχτηκε με λύσσα πίσω, έδωσε έδω κι' έκει σύντομος διαταγές, τοσπέτησε, με τη γνωστή και τρυφερή του πείρα, τά παύλα-κράσια του σε σίγουρα ταμπύρια κι' άρπάζοντας ύστερα το πελόρω τραπέζιο του, έβγαλε με βία το ίερό του πετραχίλι κι' έτοιμάστηκε κι' αυτός νά ριχτή στο τρυφερό. Διάλεξε με το μάτι την πιο επικίνδυνη θέσι κι' άφημόντας τις σφαίρες που όν μετρίσι βούψιναν τριγύρω του, τράβηξε κατά κει.

Μα καθώς πηδύσε κάποιο βράχο, ξενομύμένος άπ' τη λύσσα και μεθισμένος άπ' το άμμα, που άρχισε τώρα νά βύχη κόκκινα τά βράχια γύρω, ξεκύθηκε ή ματιά του γοναπιστόν ύπόμα τόν νεαρό αζμάλωτό του. Μιά τελειταία, άπελπισμένη έλπίδα τράνταξε τά στήθια του παπά και με λαχτύρα στη φωνή τόν ρώτησε για στερήν φορά :

— Τι κάνεις αυτού κάτω, έτσι γοναπιστός, μωρέ παιδί μου;

— Περιμένο την εσχγή σου... και το θάνατο, παπά μου. Ζήτω ή Δημοκρατία!...

— Έχεις όλοσ, στραβοκέφαλε. Κόντευσε νά σε ξεκύσω άνάμεσα στη φασαρία, έλπε με ξεθύρη, άδύναμη φωνή ο παπάς και τούσπεισε με δοκρυμμένη ή ματιά του ένα τρεμουλιαστό : «Άφίενται σοι αϊ άμαρτία σου...».

Κι' ύστερα, με άλλαγμένη φριχτά την τραχιά μορφή του άπ' την προσπάθεια, τραβόντας άπ' τά στήθια του με λύσσα την καρδιά του ί ε ρ ω μ έ ν ο και χαρμόνιος στη θέσι της, τη ματωμένη άκόμα, μια άλλιώτικη καρδιά, μια άμειλίχη και χωρίς οδοντο καρδιά π ο λ ε μ ι σ τ ο υ, γονάτισε κι' αυτός με τη σειρά του, σήκωσε το γιγάντιο τρεμπάνι του, σημάδεψε τόν άερο αζμάλωτο... και τούσπεισε κατωκέφαλα τ' άστροπέδει και το θάνατο!...

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΤΑ ΣΗΜΕΡΙΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Μια νεαρά και όφραία Ούγγαρεζα, ή Μαρία Όζάρτου, έσπούδαζε, πρό έτόν, φωνητική μουσική στο Ώδειο της Βουδαπέστης. Ειχε φωνή θαυμασία και οι καθηγηταί της ήσαν κατενθουσιασμένοι μαζί της.

Έξαρνα όμως, ή όφραία Μαρία έρωτεύτηκε τραλλά κάποιο νεαρό Ούγγαρεζο, ο όποιος σε λίγες βδομάδες την έπύδωσε, για νά συνδεθή με μια άλλη νέα. Η προσοσία αυτή του λατρειού της ρύθισε σε μεγάλη άπελπισία τη Μαρία, ή όποια κλειστηκε άφε—σβύσε σ' ένα μοναστήρι κι' έγινε καλόγρυα, χωρίς νά θέλη ν' άκούση τις συμβουλές τών συγγενών της, που προσπαθύσασαν νά την κάνουν ν' αλλάξη γνώμη.

Αλλά δέν ήταν εύλασμένη για τη ζωή του μοναστηριού ή όφραία Ούγγαρεζα. Έσπεια από μερικά χρόνια, ή έρωτική της άπελπισία της πέραςσε σγά—σγά, ή μονότονη ζωή του μοναστηριού της φανόταν άπελπιστική και σέφευρε ότι δέν άζιζε τόν κόπο νά θυσιάσει τά νεύατα της, την όμορριά της και το μέλλον της προς χάριν ενός άπιστου.

Έτσι πρό μύρος τύσασε κρυφά μια νύχτα άπ' το μοναστήρι και πήγε στη Βουδαπέστη, όπου προσελήθη στην όπερα. Σε λίγες μέρες θά κάνη την πρώτη έμφρώσι της στην «Κάρμεν».

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Κάθε ειχαρίστησι χάνει την άξία της, όταν συνδυεύεται από την εύκολία και την άφθονία.

— Η ματιές είνε τά πρώτα ρα- βασάκια τών έρωτευμένων.

— Καλύτερα νάναι κανένιος μονάχος του, παρά με κακή συντροφιά.

ΣΟΦΟΙ... ΠΑΡΑΦΡΟΝΕΣ !..

Ο περιφημος αστρολόγος Κορδά- νου, στα γεγραμμά του παιά, έπαρε ξεφανα νά τρώη και πέθανε από την πείνα. Ο Κορδάνο ύπεβλήθη στο μαρτύριο αυτό, έπειδή ειχε προαναγγεί- λει την ήμερα που θά πέθανε και ή- θελε νά φανή συνετής στο λόγο του!